

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Olgy Stránské a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., ve věci **žalobce: K. s. r. o.**, sídlem X, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2015, č. j. 145183/2013/KUSK, sp. zn. 145183/2013/KUSK/2,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2015, č. j. 145183/2013/KUSK, sp. zn. 145183/2013/KUSK/2, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení částku **11.228 Kč**, a to k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze (dále jen „soud“) dne 19. 10. 2015 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Černošice, správního odboru (dále jen „městský úřad“) ze dne 18. 9. 2013, č. j. ODSH-6422/13-HLZ (dále jen „rozhodnutí městského úřadu“), jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.500 Kč za porušení § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití jeho osobního vozidla X, reg. zn. x dne 19. 2. 2013 v době kolem 10:55 hodin u budovy SPŠ V. v K. ulici byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, čímž spáchal správní delikt dle ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona. Týmž rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč.

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí městského úřadu za nezákonná a navrhl, aby je soud zrušil. Žalobce sdělil Městské policii Vlašim (dále jen „městská policie“) totožnost řidiče, který vozidlo řídil v rozhodný okamžik. Městskému úřadu se nepodařilo řidiči vozidla ani jeho zástupci doručit výzvu k podání vysvětlení, a proto zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla s žalobcem. Dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu měl městský úřad poskytnout žalobci možnost vyhnout se postihu za správní delikt úhradou určené částky. Žalobce sdělil jméno řidiče pouze městské policii a domníval se, že věc bude řešit pouze ona. Ta však věc předala městskému úřadu, který ale výzvu k uhrazení určené částky žalobci nezaslal. Řízení tak bylo zahájeno nezákonně. Pokud by totožnost řidiče byla zřejmá z podkladů od městské policie, měl městský úřad zahájit přestupkové řízení s řidičem. Pokud se městskému úřadu nepodařilo předvolat řidiče z Bulharska, měl kontaktovat velvyslanectví Bulharské republiky k poskytnutí adresy řidiče vozidla, popř. ustanovit mu opatrovníka. Městský úřad uvedl, že řidič se z adresy udané žalobcem odstěhoval. Městský úřad měl povinnost zjistit jeho novou adresu a tam mu doručit výzvu k podání vysvětlení, popř. mohl vyzvat žalobce k podání vysvětlení a sdělení nové adresy řidiče. Osoba žijící na území Evropské unie, která pouze v mezidobí změnila adresu svého trvalého pobytu, není ani osobou nekontaktní, ani vzdálenou.

Žalobce namítl také nekonání ústního jednání. Pokud by městský úřad seznal, že není nutné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce. Ve výroku rozhodnutí městského úřadu není dostatečně popsán skutek, není totiž uvedeno, jaké konkrétní povinnosti a pravidla byly porušeny (např. zda neoprávněně stál, otočil se v křižovatce či zaparkoval na místě určeném pro invalidy). Není ani patrné, zda šlo o přestupek řidiče dle silničního zákona či jiného zákona a zda takové jednání mohlo naplnit formální stránku skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla. Řidič mohl také zaparkovat mimo pozemní komunikaci a dopustit se tak přestupku zabrání veřejného prostranství, za který však provozovatel není odpovědný.

Žalobce brojí rovněž proti výši uložené sankce. Městský úřad uvedl, že uložil pokutu v dolní polovině výše sankce, když maximální možnou výši považoval 10.000 Kč. Za správní delikt je však dle § 125f odst. 3 silničního zákona možno uložit pokutu od 1.500 Kč do 2.500 Kč. Pokuta byla uložena v maximální možné výši a polehčující okolnosti tak vlastně nebyly vůbec zohledněny. Městský úřad rozhodl na základě nesprávných úvah. Jako přitěžující okolnost uvedl městský úřad též „vizitku společnosti“, když se žalobce již jednoho správního deliktu dopustil. Taková skutečnost však ze spisu nevyplyvá, jde o nepodložené tvrzení. „Vizitka společnosti“ nemůže být přitěžující okolností. Městský úřad nezohlednil polehčující okolnosti, způsob spáchání údajného přestupku a minimální společenskou nebezpečnost. Pokuta měla být uložena ve výši 1.500 Kč.

Žalobce byl zkrácen na svém právu, když nebyl poučen o vadách blanketního odvolání, které městský úřad předal žalovanému, aniž by žalobce vyzval k jeho doplnění o odvolací důvody.

Žalobce (s odkazem na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb. vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5) má za to, že správní delikt je již promlčen. Silniční zákon nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f tohoto zákona. Správní delikt však musí vykazovat znaky přestupku, proto po uplynutí lhůty jednoho roku již skutek nelze projednat. Správní orgány neprokázaly, že vozidlo žalobce stálo v působnosti dopravní značky B 28. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkaz. Městský úřad měl k ústnímu jednání předvolat jako

svědka strážníka městské policie, který úřední záznam pořídil. Ani fotodokumentace a videozáznam neprokazují, že vozidlo bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky B 28. Žalobce popírá, že by jeho vozidlo bylo zaparkováno v působnosti uvedené dopravní značky. Skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn. Žalobce nemohl na nepřípustnost takového důkazu dříve poukázat, neboť nebyl předvolán k ústnímu jednání, ani vyrozuměn o tom, že by se směl účastnit dokazování.

Žalovaný se vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám a navrhl, aby soud žalobu zamítl. K námitce absence výzvy k odstranění vad odvolání uvedl, že žalobce zastupovala společnost nabízející služby ve správním řízení, která má znalosti a vědomosti o náležitostech podání. I blanketní odvolání obsahuje zákonem předepsané náležitosti: proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy, s výjimkou nesprávnosti rozhodnutí. V případě blanketního odvolání se odvolatel domáhá zrušení celého rozhodnutí, tím je splněna podmínka rozsahu odvolání. Odvolací orgán přezkoumá soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a tím je splněna podmínka toho, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy. Odvolací orgán přezkoumá i správnost napadeného rozhodnutí, vyžaduje-li to veřejný zájem. Podmínka obsahu odvolání vzhledem k namítaným nesprávnostem rozhodnutí nepodléhá poučovací povinnosti správního orgánu. Poučovací povinnost správních orgánů je zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech. Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku, tedy návod na argumentaci nesprávností rozhodnutí. Výzva k doplnění nesprávností rozhodnutí by se pak musela omezit na ryze formální poučení, což nastoluje paternalistický přístup správních orgánů, který však byl novým správním řádem podstatně omezen. I projednání blanketního odvolání poskytuje dostatečnou ochranu práv účastníka řízení.

Žalovaný navrhl provedení důkazu výslechem žalobce. Podle judikatury krajských soudů je neprovedení ústního jednání odstranitelnou vadou řízení, a proto za účelem hospodárnosti řízení by měl žalobce mít možnost přednést jím tvrzené údajně existující argumenty k předmětu správního deliktu. Žalobce sice měl poměrně dlouhý čas ke sdělení svých argumentů, ale protože se domáhá jejich předložení pouze ve formě „ústního jednání“, bylo by vhodné mu to umožnit. Soud by tak měl možnost posoudit, zda „ústní“ tvrzení žalobce mají váhu liberačních důvodů zbavujících žalobce objektivní odpovědnosti, a to i s ohledem na ochranu jeho práv zaručených Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Zrušení a vrácení rozhodnutí jen k provedení ústního jednání, které nepřinese nic nového, by zatížilo řízení ryze formálním rozhodnutím. Závěrem žalovaný s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, požádal o náhradu nákladů řízení.

Z předloženého správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Městská policie zjistila, že dne 19. 2. 2013 v 10:55 hodin osobní motorové vozidlo reg. zn. X bylo zaparkováno na zákazu zastavení ve V., ul. K. u střední průmyslové školy. Provozovatel vozidla (žalobce) zastoupený společností F. C., s.r.o., jejímž jednatelem je J. K., sdělil městské policii, že v předmětný okamžik byl řidičem vozidla G. G., nar. x, bytem X Bulharsko, který udělil plnou moc P. K., bytem X P., jenž požádal o zasílání písemností v řízení na adresu p.k.@y.es. Městská policie poté oznámila městskému úřadu podezření ze spáchání přestupku.

Městský úřad z důvodu podezření zneužití zmocnění s uplatněním tzv. osoby vzdálené a pochybností o zajištění hájení práv a zájmů obviněného vyzval písemností ze dne

22. 5. 2013 G. G. k potvrzení plné moci (nejlépe ověřením podpisů na plné moci) a doplnění kontaktu a adresy k doručování jeho zmocněnci P. K.

Městský úřad písemností ze dne 15. 7. 2013 (zaslanou na adresu ...) předvolal P. K. k podání vysvětlení na den 29. 7. 2013. Ve spise je založen výtisk mailu, kde je uvedeno, že *doručení těmto příjemcům nebo skupinám je dokončeno, ale cílový server neodeslal oznámení o doručení*. Na písemnosti je též nalepen lístek s ručně psanou poznámkou, že *mail je nekontaktní a z P. se nevrátila doručenka ani písemnost*. Městský úřad písemností ze dne 1. 8. 2013 předvolal P. K. (zaslanou na adresu jeho trvalého pobytu: X T.) k podání vysvětlení na den 16. 9. 2013. Zásilka byla městskému úřadu vrácena s poznámkou „Desconocido, Inconnu“, tj. adresát neznámý.

Písemností ze dne 3. 9. 2013 městský úřad odložil věc podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“).

Doručením písemnosti ze dne 3. 9. 2013 zástupci žalobce bylo zahájeno řízení ve věci správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, zároveň byla žalobci poskytnuta lhůta 10 dnů k vyjádření ke všem podkladům rozhodnutí a dále byl žalobce poučen o běhu lhůty pro vydání rozhodnutí dle § 71 odst. 3 správního řádu a o tom, že pokud městský úřad neobdrží vyjádření žalobce ve lhůtě pro vydání rozhodnutí, je oprávněn vydat rozhodnutí ve věci samé na základě jím zjištěného stavu věci.

Rozhodnutím městského úřadu ze dne 18. 9. 2013 byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč za spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel vozidla nezajistil dne 19. 2. 2013 kolem 10:55 hodin u budovy SPŠ V. v K. ulici dodržení povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. V odůvodnění je popsán záznam z kamerového systému městské policie, včetně toho, že řidič vozidla byl mladý muž, nikoli téměř 50 - letý muž, kterým měl být G. G.

Proti rozhodnutí městského úřadu podal dne 2. 10. 2013 zástupce žalobce blanketní odvolání, v němž pouze označil odvolatele, jeho zástupce a identifikoval rozhodnutí, proti kterému odvolání směřuje.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11. 8. 2015 odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí městského úřadu ze dne 18. 9. 2013 potvrdil.

Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 19. 8. 2015. Žaloba byla doručena soudu dne 19. 10. 2015. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s.”)].

Žalobce již v žalobě sdělil, že souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání. Žalovaný však trval na jednání. Vzhledem k tomu, že soud zjistil v řízení před správním orgánem podstatné porušení ustanovení o řízení, přistoupil k rozhodnutí bez nařízení jednání ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) rozhodnutí žalovaného, proti němuž žaloba směřuje, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 82 odst. 2 správního řádu věta první musí mít odvolání náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Podle § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky

odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Podle § 93 odst. 1 správního řádu se ustanovení § 37 správního řádu použije na odvolací řízení obdobně. Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.

Otázka postupu správních orgánů v případě tzv. blanketního odvolání je konstantně judikována správními soudy. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 - 53 uvedl, že nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu (shodně též rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008 – 30, publikovaný pod č. 1578/2008 Sb. NSS, či rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 5. 2016, č. j. 51 A 2/2016 – 21). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010 - 67, dále dovodil, že teprve pokud by k odstranění vad podání ve lhůtě stanovené správním orgánem podle § 37 odst. 3 správního řádu nedošlo, může být přistoupeno k rozhodnutí o odvolání i bez znalosti důvodů podání odvolání či konkrétních námitek. Účastníku řízení (ať už je zastoupen právním zástupcem či nikoli) však musí být ze strany správního orgánu dána možnost vady podání v přiměřené lhůtě odstranit.

Správní řád přijal jinou konstrukci odvolacího přezkumu, než kterou znal předchozí správní řád (č. 71/1967 Sb.). Zvýšil totiž (tak, jak tvrdí žalovaný) odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přezkoumáváno - s výjimkou skutečností, které je povinen zkoumat bez ohledu na obsah odvolání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 – 71, publikovaný pod č. 1580/2008 Sb. NSS).

Obrana žalovaného, že správní orgány mají poučovací povinnost pouze o procesních právech, která na námitky o nesprávnosti rozhodnutí nedopadá, je zcela mylná. Žalovaným odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010 – 76, dle kterého *poučovací povinnost správních orgánů v řízení, která vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech (§ 4 odst. 2 správního řádu z roku 2004). Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku*, na nyní projednávanou věc nedopadá, neboť v tam řešeném případě účastník řízení vytýkal správnímu orgánu, že ho nepoučil o možnosti postoupení věci jinému věcně příslušnému správnímu orgánu dle § 55 odst. 3 přestupkového zákona, což žalobce nyní nenamítá. Naopak, povinnost správního orgánu vyzvat podatele k odstranění vad podání, tedy i odvolání – doplnění námitek stran rozporu s právními předpisy nebo nesprávnosti prvostupňového rozhodnutí, je spjata s uplatněním zásady poučovací. Konkrétním vyjádřením obecné zásady poučovací je povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o následcích neodstranění nedostatků podání ve lhůtě (přiměřeně) stanovené pro jejich odstranění. Pokud tedy správní orgány ani nevyzvaly žalobce k odstranění vad odvolání výzvou, ve které by jinak byly povinny žalobce poučit o následcích nerespektování této výzvy, jednaly rovněž v rozporu se zákonnými pravidly správního procesu, jejichž těžištěm je zásada poučovací.

Z uvedeného je zřejmé, že správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem, pokud žalobci neposkytly pomoc při odstraňování vad odvolání a ani jej podle § 37 odst. 3 správního

řádu k odstranění vad blanketního odvolání nevyzvaly. Žalovaný rozhodl o odvolání, aniž by žalobce konkrétní odvolací námitky uplatnil. Takový postup je nepřípustný, v rozporu s procesními pravidly zakotvenými ve správním řádu, která vyplývají z ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces.

Vzhledem k uvedeným právním závěrům soud rozhodnutí žalovaného pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil, aniž by musel nařídít jednání, a dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je v dalším řízení dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným soudem. Soud pouze nad rámec uvedeného podotýká, že navzdory tomu, že je zjevná účelovost některých úkonů žalobce, nemůže správní orgán rezignovat na dodržování základních procesních pravidel.

Pro úplnost soud konstatuje, že se již nezabýval ostatními žalobními námitkami, které se beztak vztahují k rozhodnutí městského úřadu, když primárně se s takovými má vypořádat žalovaný, nikoli správní soud.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů v celkové výši 11.228 Kč. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč a dále odměnu zástupce žalobce. Mimosmluvní odměna odpovídá dvěma úkonům právní služby po 3.100 Kč (převzetí zastoupení, sepsí žaloby) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tj. 6.200 Kč, k čemuž je třeba dále přičíst dvakrát režijní paušál po 300 Kč (tj. 600 Kč) za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, to vše dále navýšeno o 21 % DPH ve výši 1.428 Kč (tj. 8.228 Kč), celkem tedy 11.228 Kč. Celkovou částku 11.228,- Kč je žalovaný povinen žalobci zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 28. února 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 28. února 2017 [§ 49 odst. 11 a § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].